

כך השתכנע ספיר להפוך את רבין לרה"מ

ספרו של ספיר חושף את מייסדו

אם היית בא מוקדם יותר, הייתי יכול. הצעתי לו, כפיצוי, את תיק ההסברה או התחבורה (למרות הסיכוי שאסתכסך עם יעקובי). אבן סירב. ספיר ניסה לתווך בינינו, אך כשאבן דיבר אלי בכעס, אמר לו: „די ועלען וערטאן (אתה תחכה)“. למרות הכל לא כעסתי על אבן, ולחצתי על ספיר שיסדר לו עבודה קבועה ב„בית ברל“.

שעה קשה

היה לספיר חוש מיוחד להבחין ב-מצבים קשים של האומה. פעם, כ-ששאלתיו מה השעה, השיב: „שעה קשה“. רק אחרי שנים נודע לי שהיה 11.35.

בשבוע הבא

מדוע העפתי את גולדה

חבר-כנסת מבקש מפיגורביץ (משמאל) תפקיד שר
דחיתי אותו. הוא לא מתאים

טיח, והודעתי שאשתדל. בערב ה-דעתי לספיר, כי איני חפץ בתשלום. ספיר הופתע, ושאל מה יוכל לתת לי בתמורה לעבודתי. סיפרתי לו — והוא הבטיח שיסדר. למחרת בבוקר בא אלי אבן, וביקש גם הוא סגנות. אמרתי לו: „מצטער,“

התחלתי למשש אצלו את הדופק. ספיר נהנה מאוד, ואמר לי: „תמשיך, זה מדגדג“. כזה היה, רגיש ומעשי גם-יחד. אחרי הצהריים צילצלו אלי וביקש שו ממני שאסדר לרבין ראשות מ-שלה ולא לאלון סגנות. לא רציתי להב-

זהו הפרק הפותח בסידרת גילוייו של יצחק פיגורביץ, ספרו של שר-האוצר ז"ל. משך שנים נוהג היה יצחק (איצ'ה בפי ידי-דיו) לרשום את שיחותיהם על גבי תער קטן, אותו הוא חושף לראשונה.

אוקטובר 1973

ביום-כיפור פרצה לפתע מלחמה. המצרים והסורים ניצלו את חוסר-עי-רנותו של המודיעין והתקיפו בגזירות הגולן והסואץ. כשטילפנו לספיר על ההתקפה, הוא הרים את השפופרת והמילה הראשונה שיצאה מפיו הייתה „הלו“. „בשעת הסירוק היה טרוד ועצ-בני, ואמר לי „איצ'ה, המצב קשה“. השבתי לו: „מדוע שלא נחצה את התעלה ונציב ראש-גשר באפריקה?“ ספיר הקשיב מהורהר והגיב: „זהו הצעה טובה, חכה“. כשחקרתי מה פ-רוש „חכה“, ענה: „לא אני שר-הבי-טחון, ואכן, לא הוא היה שר-הבי-טחון. אחרי חצי-שעה ראיתי אותו מטלפן, וידעתי כי העלה את רעיוני. ובאמת, באותו יום ממש תקפנו בגולן. מי יהיה ראש הממשלה? היה ברור כי האיש שספיר יציע לתפקיד ראש-הממשלה, אכן יהיה.

קופות שרצים

אחת הסיבות העיקריות להת-נגדות הממשלה להפעלת שידורי צבע בטלוויזיה היא כהלת הקניות שייצור המצב החדש, שעה ש-רבבות בעלי מקלטים יחליפו את מכשיריהם למקלטי-צבע, שמחירים גבוהים.

מיעון זה אינו תופס, כפי הנר-אה, כשהמדובר בריפורמת המס. על רבבות סוחרים זעירים ועצ-מאים קטנים הוטלה חובת ניהול קופה, להנאתם ולהכנסתם של יכו-אני הקופות הרושמות. מסע הפרסומת לקופות רושמות, שמחירן נע כסביבות עשרת אל-פים ל"י, מגיע כל יום לשיאים חדשים. כולם נאבקים מעל מודעות ענק בעיתונות ומעל שידורי הפר-סומת ברדיו על ליבו של הנישום הזעיר.

חשבון גם: אם ישנם ממישים אלף עצמאים החייבים מעתה לנהל קופות, ואם אמנם יקנה כל אחד מהם קופה רושמת במיטב שכלולי שנות השמונים, הרי ש-צפוי גל קניות (שכולו מבוסס על יכווא) בסדר גודל של חצי מיל-יארד ל"י (500,000,000).

ואם כך, יהיה צורך להקים חו-ליה מיוחדת שתבדוק את שר-מותיהם של יכוואני הקופות ה-רושמות, ואולי אף תחייב אותם לקנות מחשבי איי.בי.אם. (בשמו-נה מיליארד) כדי לפקח על ניהול העסקים המשגשגים. אבל לא צריך להיתפס לפסי-מיות בגלל זה. בלאו הכי כדור הארץ הולך ומתקרב.

את זה יכולת לקרוא ב„מעריב“ למחרת חלוקת „כינור-דוד“:

לילה שקט עבר על באר-שבע

תונים אחרים אשר זמנם בידם — זכותם לקחת חלק בכל אירוע שהוא. בבאר-שבע, כאמור, התנהלו החיים על דרך השיגרה ורוב תושבי העיר, שאינה מתפתחת ומשגשגת יותר מ-ערים אחרות, העדיפו לצפות בטלוויזיה או למלא את חידון הסמלים החדש והמרתק של „מעריב“. אזרחים: היכנו למיבצע החדש של „מעריב“, „אני ציוני חרוץ, אזרח מצ-טיין ובמאי לדוגמה 76“. פרסי אוטו-ביאנסקי לפותרים נכונה. פרטים יכווא.

לילה שקט נוסף, כלילות שקטים רבים שקדמו לו, עבר אמש על בירת הנגב. למיטרה לא דווח על כל התקהלויות או עצרות בלתי חוקיות. גם בשאר חלקי הארץ נמשכו החיים כסידרם ואומנים רבים שיעשעו בהצלחה את קהל הצופים כמוסעים שונים ומגוונים. אין בכוונתנו גם לרדוף אחרי ראש עיריית באר-שבע לכל טקס בו הוא נוטל חלק. מי ששמע את גאווי פעם אחת, תופס את הפרינציפ. חברי הנהלת „מעריב“ דנו אמש עד שעה מאוחרת בבעיות המצב המדיני המחמיר ואחר התפזרו איש איש לב-יתו. ייתכן שיש חברי הנהלה של ע-

שר-הבריאות דיבר ברעננה בטקס חלוקת תעודות אזרח מצטיין ושר-המיטרה נאם בבית-שאן על מצב האלימות. לכתבנו לא נודע היכן היה אמש שר-החינוך ואין בכוונתנו לחטט ולהתערב יתר על המידה בחייו ה-פרטיים של השר. שיופיע איפה שהוא רוצה, מצידנו.

ריק נעמי שמר

קיימים. הם אינם. הם כלום. הם ואקום. ואין ערבים בשום מקום — לא בהיאחזות הנח"ל בסיני, לא בחורשת האקליפטוס, לא בכינרת, לא בירדן — לא ב-שום מקום. אפילו בשירי-המילחמה שלה אין ערבים. „אנחנו שנינו מ-אותו הכפר“ ואנחנו נפצעים ונהרגים — מכדורים, מפצצות, מגורל אכזר — אבל בשום פנים ואופן אין ערבים בעסק. הערבים הם ואקום. ריק. ריק נעמי שמר.

יפה, נשגב, נהדר, נפלא וקדוש — „ירושלים של זהב“: „כיכר השוק ריקה ואין פוקד את חר-הבית בעיר העתיקה“ כלומר — ירושלים, שלא תחת שילטון ישראל, שחיים בה רבבות אנשים, היא ריקה. הערבים שבכיכר-השוק אינם

קשה להאשים את נעמי שמר בשינאה לערבים, או ב-רגשות בז, או בכל רגש או יחס אחר כלפיהם. כי אצל נעמי שמר פשוט אין ערבים. אצלם הם לא קיי-מים. הם אינם. הם ריק. והדוגמה הטובה ביותר לכך היא דווקא בשיר שכולם מס-כימים עליו שהוא אמיתי,